

**ת"פ 26594/01 - מדינת ישראל, במאכузות משטרת ישראל - שלוחת
تبיעות יהודה שי, נגד ח ע**

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 14-01-26594 מדינת ישראל נ' ע
בפני כב' השופט אילן סלע

בעניין: מדינת ישראל
במאכузות משטרת ישראל - שלוחת תביעות יהודה שי,
עו"ד אבי בוזו
נ ג ד
ח ע
עו"ד עוז אחמד נאסר אל-דין
הנאשם

פסק דין

אני מזוכה את הנאשם מהעבירה שוייחסה לו בכתב האישום.

כתב האישום ותשובה הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בין זוג, עבירה לפי סעיף 2(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 13.01.6. בשעה 18:00 או בסמוך לכך, הלכה אשתו של הנאשם הגב' נ' ע (להלן: "המתלוננת") לחנות פלאפונים ביישוב X (להלן: "היישוב"). הנאשם הגיע למקום ברכבו מסוג ב.מ.וו (להלן: "הרכב") ומשך את המתלוננת באמצעות ידו אל תוך הרכב. המתלוננת סירבה והתנגדה, אך הנאשם המשיך להחזיק את ידה, נגע אותה ומשך אותה לרכב. בהמשך, משהגיע למקום אחיה של המתלוננת, מר ו' ע, עזב הנאשם את המתלונן, נכנס לרכבו וברוח מהמקום. כתוצאה ממשי הנאשם נגרמו למATALוננת חבלות ביד שמאל וכאמון בכתפיהם.

3. הנואשם כפר במיוחס לו. לדבריו הוא לא היה ביישוב ביום הנזכר בכתב האישום והוא ביצע באותו יום הובלה מירושלים לאזור הדרומ. מילא כל הנטען לא ארע.

המסכת הראיתית

4. המאשימה הצדידה עם עדות המתלוונת ואחיה והגישה את התעודה הרפואית של הרופא שבדק את המתלוונת לאחר האירוע. מנגד הנואשם הצדיד לצד עדותו, עם עדות בתה ובנה של דודתו, אצלם שהוא לטענתו בזמן האירוע הנטען.

5. המתלוונת סיפרה בעדותה כי בשנת 2013 הייתה נשואה לנואשם. היא סיפרה כי ביום האירוע הלכה לבדוק ברחוב, כשהלפתע הנואשם נעצר לידה עם רכבו, החזיק אותה ביד שמאל ומשך אותה לתוך הרכב. היא צעקה וכשהגיע אחיה למקום, הנואשם עזב אותה וברח. בהמשך ציינה כי אינה זוכרת כמה זמן עבר מהרגע שהנאשם עצר לידה ועד שאחיה הגיע למקום והוסיפה "אולי חצי שעה". בכל אותו זמן איש לא עבר במקום. היא שבה לביתה ונסעה לבית החולים בשל כאבים שהיו לה ביד שמאל כולל סימן כחול. ביום, היא נשואה לאחר ואין לה קשר עם הנואשם.

6. בעדותה, לא ידעה המתלוונת לומר בבירור אם הייתה בדרך מביתה לחנות הפלאפונים או ששבה מחנות הפלאפונים לביתה, אך ציינה כי נדמה לה שהיא הייתה בדרך חזרה מהחנות המזקיה במרכז היישוב. מקום בו הנואשם תקף אותה הוא רחוב לא בתים, והאירוע היה בשעות אור בין 16:00 ל-17:00. כן ציינה כי באותו זמן אחיה לא היה בבית והוא הגיע למקום בהפתעה. כשנשאלה אודות הרכב של הנואשם לא ידעה לומר את סוג ואת צבעו אך ציינה כי "אולי" הוא היה בצביע לבן. לדבריה, בתקופת נישואיהם, הנואשם היה משתמש כל יום ברכב אחר. עוד ציינה כי היא חיה עם הנואשם שלושה חודשים ולאחר מכן התגוררה בבית הוריה במשך שנתיים בנפרד מהנאשם עד לגירושין, אז קיבלה סכום כסף מהנאשם במסגרת תביעה בבית הדין השרכי. הסכום נתקבל בחצי שנה אחר האירוע, בחודש يول 2013.

7. המתלוונת גם סיפרה כי בחודשים שהם היו בלבד, הנואשם היה קשור אותה ומכה אותה. גם לאחר שהיא עברה להתגורר בבית הוריה, הנואשם היה מתקשר אליה כל הזמן והוא ראתה אותו סביבה בכל פעם שהייתה יוצא לעבודה. עם זאת היא אישרה כי הם לא דיברו במשך שנתיים אלו ולא היה ביניהם קשר.

8. אחיה של המתלוונת, מר ע, סיפר כי ביום האירוע הוא יצא מביתו לכיוון השוק. בדרכו, שמע לפטע עצקות ועל כן התקדם מהר מרחוב הליכה של כ-3-4 דקוט. כשהתקרב הבוחן שאחיתו היא זו הצעקה ומסרבת להיכנס לרכב של הנואשם, אותה ראה אוחז בידה השמאלית. בהמשך ציין כי הבוחן במתරחש ממרחוב של כ-100 מטרים וכשהנאשם הבוחן בו הוא נכנס לרכב ונמלט מהמקום במהירות. אותה בכתה והוא הבוחן על סימן בידה. הוא לקח אותה לבית ולآخر مكان הסיע אותה לבית החולים.

9. מר ע הוסיף כי הנואשם היה מכח את אחיתו בעבר ואף קשור אותה למעקה, אף לבסוף נעשתה סולחה והם

קיבלו את מה שהגיע להם במסגרת תביעת הגירושין בבית הדין השרכי, וכל אחד הלך לדרך. במסגרת הסולחה גם דבר על כך שהמתלוננת תבטל את התלונה כנגד הנאשם.

10. בחקירה הנגידית ציין מר ע' כי הוא שהוא עם אחותם ובבית והיא הלהקה לתקן את הטלפון. גם הוא התכוון לлечט לשוק על מנת להסתפר בסמכיות לחנות הפלאפון אך הוא לא שם לב כאשרו יצא מהבית. לדבריו, האזרור לא היה חשוב מאד. הייתה שעת שקיעה. מדובר ברחוב שאין בו בתים ואין בו תנוצה רבה.

11. הנאשם שבבעודתו על גרטתו כי ביום האירוע לא שהה כלל ביישוב והוא עבד באותו יום בהובלות. הוא העמיס סלון בערך בשעה 14:00 בירושלים והסיע אותו לא. לא הגיע בערך בשעה 16:30 או 17:00 ונשאר שם עד השעה 20:00 או 21:00 אצל בני דודו המתגוררים שם, תוך שהוא ציין את שמותיהם. כשנשאל מדוע בחקירה, לשאלה להיכן ביצע את ההובלה ענה כי אינו זוכר, השיב שהמשטרת התקשרה אליו כחודש לאחר האירוע והוא היה לחוץ שכן זו לו הפעם הראשונה שהוא נמצא בחקירה. בחקירה הנגידית הוסיף כי המשטרת התקשרה כשהוא היה בנסעה, וכשהגיע לבתו הסתכל ביום העבודה שלו וראה שבאותו יום ביצע הובלה מירושלים לא.

12. הנאשם גם שלל את הטענה כי הכה את המתלוננת ביום האירוע וכן את הטענה כי הכה אותה במהלך חייהם המשותפים. לדבריו, המתלוננת הגישה את התלונה כנגדו כדי לטעות ממנו כספים במסגרת הליך הגירושין והוא אכן שילם 3,500 דינר. בדומה המתלוננת פתחה כנגדו הליך ברשויות הפלסטינית במסגרת הוא נעצר ולאחר שילם 800 ל' הוא שוחרר. סכום זה נראה לא הספיק למtalוננת ועל כן היא הוסיפה להتلון כנגדו לשווה.

13. כאמור הנאשם הצדיד עם עדויות בני דודתו שלו שהתגוררו ב**א'** על מנת לתמוך את טענת האלibi שלו לפיה הוא שהוא ב**א'** בזמן האירוע הנוכחי.

14. הגבי ר' ע' סיפרה כי הנאשם התקשר אליה ומספר לה כי הוא עוצר בשל תלונה של המתלוננת כנגדו. היא הזכירה לו כי ביום האירוע הנאשם ביצע עבורה ובעור אחיה שעמו היא התגוררה באותו עת ב**א'**, הובלה של סלון. בחקירה הנגידית ציינה כי מדובר היה בסלון בצבא לבן שנקנה בחנות בירושלים תמורת סך של 5,000 ל'. לדבריה, הנאשם הגיע בערך בשעה 17:00 והם אכלו ביחד ארוחת ערב. היא לא ידעה להגיד דבר אודוטה הרכוב שהיא לנאשם באותו עת ואף לא ידעה לומר דבר על הקשר של הנאשם עם המתלוננת באותו עת, על אף שלטענתה היה להם קשר טוב עם הנאשם ובכל פעם שהנאשם היה באזורי **X** במסגרת עבודתו הוא מגיע לבקר אותם. לדבריה, היא לא הכירה את המתלוננת ולא ידעה מה טיב היחסים של הנאשם עמה.

15. אחיה של הגבי ע' מר א' ע' סיפר בעודותו כי זכור לו כי ביום מסוים, אשר לא ידוע לנו בתאריך שלו, הנאשם הביא לביתם ספות שהם רכשו בעונתה. הספות היו בצבא לבן והם נרכשו על ידו ועל ידי אחותו תמורת סך של 5,000 או 5,100 ל'. הנאשם הגיע לביתם בערך בשעה 17:00, אך הוא עצמה לא הייתה בבית באותה שעה והוא הגיע מאוחר יותר. הנאשם נשאר בביתם עד השעה 21:00 לערך. לדבריו, בכל פעם שלנאשם הייתה הובלה לאזורי **X** הוא היה נכנס לבקרים. גם הוא לא ידוע ממה היה מצבו המשפטי של הנאשם באותה תקופה, האם הוא התגורר עם

דין והכרעה

16. ראשית יצוין כי יש קושי לקבל את גרסת המטלוננט לפיה היא הייתה בכיביש במשך הזמן רב, "אול חצי שעה" כדבריה, כשבמשך כל אותו זמן הנאם מנסה להכניס אותה לרכב והיא מסרבת, מתנגדת וצועקת כאשר מהעוביים ושבים אינם שם לב לכך. יש קושי של ממש לקבל את הגרסה לפיה בפרק זמן ארוך זה איש לא עבר במקום ורק אחיה נזדמן גם הוא באותו מקום באותה שעה באופן אקראי. חרב שהות הארכאה במקום היא לא יודעת למסור פרטים אודות הרכב ואפיו את צבעו לא ידעה לומר בוודאות.

17. זאת ועוד. בעודה לא ידעה המטלוננט לומר אם הייתה בדרך מביתה לחנות במרכז היישוב או ששבה מהחנות לביתה, אם כי נדמה לה, כך צינה, שהיא הייתה בדרך מהחנות לבית. מנגד, האח שהתגורר עם אחותו (המטלוננט) בבית העיד כי היא יצאה מהבית למרוץ היישוב על מנת לתיקן את מכשיר הטלפון שלה. לדבריו, על אף שידע על כוונתה זו ועל אף מרחק ההליכה הגדל, כ-6 ק"מ, הוא לא חשב להתלוות אליה, אף שגם בכוונתו היה לצאת תוך זמן קצר באותו מקום, והוא יצא זמן מה אחריה. ברם, עדות זו נסתרת מדברי המטלוננט עצמה אשר העידה כי שעה שיצאה מהבית אחיה לא הייתה בו והוא נזדמן למקום בו הנאם תקף אותה בהפתעה ובמקרה.

18. מדובר בסתיירות משמעויות ובגרסאות שקשה לקבלן, כשיש לזכור שאין מחלוקת כי בין הנאם למטלוננט הייתה מחלוקת ספצית סביב הגירושין שנמשכה זמן לא מועט, קרובה לשנתיים בהם הם לא חיו ביחד, ככלibri המטלוננט עצמה בעודה במהלך מהלך תקופה זו לא הייתה ביניהם כל קשר והם לא דיברו ביניהם. רק לאחר הגשת התלונה המחלוקת נפרטה והמטלוננט קיבלה את הכספי שדרשה במסגרת ההליך בבית הדין השער. בנסיבות אלו יש לבחון יותר זירות את גרסתה של המטלוננט, ובשים לב לסתירות האמורויות, אין סביר כי ניתן לבסס עליה ועל עדות האח הרשעה בפליליים.

19. גם עדויותיהם של המטלוננט ואחיה כי האירוע ארך בשעות 16:00 או 17:00 אחר הצהרים אינם עלות בקנה אחד עם הגרסה שמסרו במשפטה, כפי שניתן ללמידה, הן מתוך הוודעת הנאם (ת/3) במסגרת נדרש לטענות המטלוננט ואחיה והן מכתב האישום, לפיו האירוע ארך בשעה 18:00. אין מדובר רק בהבדל של שעה או שעתיים. התלונה הוגשה يوم לאחר האירוע, וההנחה היא כי השעה שנמסרה על ידם הייתה מדויקת יותר מאשר השעה שנמסרה על ידם בעדויותיהם כיום, קרובה ל-5 שנים לאחר האירוע. דא עקא, שהשעה 18:00 מועד האירוע - ראשית חודש ינואר היא שעה בה כבר יש חושך, בודאי כאשר לפי הטענה מדובר בכיביש ללא בתים ושלא עברו בו כל רכב, ובשעה זו הרי כי האח לא יכול היה להבחן בנאם ובמטלוננט מרחק, וודאי לא מרחק גדול "כ-100 מטר" לפי עדותם. הקדמת מועד האירוע בעדויותיהם, לשעה 16:00 או 17:00 תוך ציון שמדובר בשעה שעדיין המשמש טרם שקבעה, מקשה אף היא לקבל את גרסותיהם.

20. העובדה שהמטלוננט נחבלה ביום האירוע הנטען אין בה כדי לתמוך בגרסהה, שכן, יתכן, שהיא נפגעה ביום האירוע או בסמוך לו, אך הדבר ארע בנסיבות אחרות לחלוtin. דזוקא מהמסך הרפואי ותרגומו לעברית (ת/4) עולה כי

הרופא רשם מפי המתלוונת כי היא "הותקפה ע"י אחר". אכן, המתלוונת ואחיה טענו כי אמרו לרופא כי בעלה היכה אותה ואולם הדעת נותרת כי לזכר היה נאמר לרופא הוא בוודאי היה רושם זאת.

21. יש גם לשים לב לכך שהמתלוונת ואחיה לא התייצבו לדיןinos מספר פעמים, וב"כ המש niedma טען באחד הדיונים (14.01.16) כי שוחח עמהם והם מעוניינים לבטל את התלונה שהגישו כנגד הנואם, וגם בכך יש כדי להמעיט מהמהימנות שיש לייחס לעודותם. אכן בסופו של יומם הם התייצבו להעיד, וכיום לאחר שמתלוונת קיבלה את הכסף, אין לה אינטרס להעיד כנגד הנואם, ואולם יש לה אינטרס לעמוד בגורסה שמסורה במשטרת ולא לסתור אותה, וכך גם במועד הגשת התלונה אכן היה לה מניע בהגשתה.

22. נכון כל האמור, אני סבור כי ניתן להתבסס על עדויות המתלוונת ואחיה, הסותרות זו את זו, ולבוסס עליהן הרשעה.

23. אכן, טענת האליibi של הנואם לא הוכחה. בהודיעתו במשטרת (ת/3) טען כי ביום האירוע הוא ביצע הובלה אר לא ידע לומר מאין ולאן, אך הוא הפנה ליום העבודה שלו. מהיוון ותרגומו לעברית (ת/5) עולה כי ביום האירוע הוא ביצע הובלה בירושלים. נahir כי ככל שההובלה הייתה לביתם של קרוביו משפחתו הוא היה ידוע לומר זאת.

24. אל מול גרסתו זו, ביום 16.10.13 בשיחה עם רס"ר רונית לוי (ת/7) הוא מסר כי ביצע הובלה לא לדודתו. לדבריו הוא הוביל לשם מיטה ונשאר ללון שם יומיים. לא הייתה מחלוקת כי ככל שנעשה הובלה שכן היה נעשתה על ידי הנואם כמחווה לבני משפחתו ולא חלק מעבודתו והוא לא קיבל על כך שכר, דבר שאין עולה בקנה אחד עם רישום ההובלה ביום העבודה כפי שטען הנואם בחקירה במשטרת.

25. גרסה שלישית הוצאה על ידי הנואם בעדותו בבית המשפט לפיה ביצע הובלה מירושלים לא, ולאחריה הלך לבקר את בני דודתו שם שעדיין עד השעה 20:00 או 21:00.

26. אף לא אחת מגרסאות אלו עלולות בקנה אחד עם עדויות בני דודתו של הנואם בבית המשפט. אלו העידו כי ההובלה הייתה לביתם שלהם (בניגוד לעדות הנואם בבית המשפט) וכי הנואם נשאר אצלם עד השעה 20:00 או 21:00 אך לא לנשיהם (בניגוד לגרסה שמסר לרס"ר לוי).

27. גם עדותה של הגב' ע' כשלעצמה אינה עולה בקנה אחד עם דבריה לרס"ר לוי בשיחת טלפון ביום 16.10.13 (ת/7), אז סיפרה כי היא עברה לא לבדוק ביום האירוע וכי הנואם הוביל אליה סלון ומיטה ונשאר ללון אצלם יומיים.

28. לא ניתן אפוא, לסמוך על עדות הנואם ועדויות האחים ע', בני דודתו של הנואם, וההתרומות היא כי מדובר בעדותות שתואמו מראש. יש לציין כי מדובר בקשרוי משפחתו של הנואם, וכיום הוא אף נשוי לבת דודתם של האחים ע' יומיים.

, והם בעלי אינטראס מובהק לשיער לו.

29. עם זאת, על אף שהאלibi של הנאשם לא הוכח, לא ניתן לומר כי הוא נסתיר או הופרך. העובדה כי הוא ביקש לסמור את דבריו בעדויות שנמצאו ככ Allow שלא ניתן לסמור עליהם, אין בהן כדי להביא מיניה וביה לשילול גרסתו כי לא שהה בישוב במועד האירוע וכי לאפגש כלל במתלוננת באותו יום.

30. יזכיר כי על אף שכאמור, עדותו בכל הנוגע לאלibi לא הייתה מהימנה כשלעצמה, וודאי לא זכתה לתימוכין מעודיעות בני דודתו, לא שכן לומר כי עדותו בכל הנוגע לקשרו עם המתלוננת הופרכו ושעדותיו הייתה "הफכפה" כלשון ב"כ המאשימה בסיכוןיו. הנאשם טען כי מעולם לא היכה את המתלוננת והעבודה כי הוא שילם סך של 800 ₪ בבית משפט של הרשות הפלסטינית אינה סותרת את דבריו, שכן אין סבור כי ניתן ללמידה לכך שהוא שילם בהליך שהתקיים ברשות הפלסטינית וטיבו לא נודע כדי ללמד כי הוא אכן היכה את המתלוננת.

31. אכן, אלibi שהופרך יש בכך ממשום משקל מסוים ניכר מאוד כדי לבסס הרשעה, והדבר אף יכול לשמש סייע מקומם שזה נדרש (ראו: ע"פ 6217/98 **דניארוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.12.98); ע"פ 752/06 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.08.06)). ברם, הפרכתאלבי פירושהקיי מושלראיזטפוזיטיבותהמפריכות אוטוואלדץיתהטענהמחוסראמון (ע"פ 2869/09 **זינאטי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.11.10). במקרה זה כאמור, אין מדובר באלibi שהופרך כי אם באלibi שלא הוכח, שכן הנאשם לא הצליח להביא בפני בית המשפט ראיות מהימנות לטעنته (ראו: ע"פ 125/50 **עקובובי נ' מדינת ישראל**, פ"ד | 514 (1952); תפ"ח (מחוזי-מרכז) 13-02-6704-**מדינת ישראל נ' עזידינאשף** (פורסם בנבו, 16.05.17)).

32. הנה כי כן, בית המשפטאמין רשיי במרקירים מסוימים לקבוע את אשמת הנאשם גם על יסוד אי מתן הסבר מצדיו לעובדות שהוכחו או כשהתברר שההסביר נתן איינואמת, אך זאת כאשר הוכחו עובדות המסבכות את הנאשפטבעשההעבירה, ויצורתלכאורהראיהילחובתו. גרסתו שלהנאשפטוקוו ההגנהשהואמציגגבית המשפטאיןיחסותהכול. השאלההmercizישעומדת למבחןיהאהם עדמההתביעההנטלהוכחההמעבר לכלסקפסביר (ראו: ע"פ 8704/09 **באה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.11.12). לא כל דבר שקרהיוציא מפיושלנאשם, נהפרלולרועץ. בוודאי שאין בכך כדי להשלים את החוסר שיש בראשות המאשימה, כבקרה זה.

33. בשים לב לאינטראסהה למתלוננת בהגשת התלונה, ובנסיבות המשמעותיות בגרסתה כמו גם בגרסה אחרת, אין סבור כי שכן להסתפק במקרה זה בכך שלא הוכח האלibi ובחווסף האמון בעדויותיהם של העדים שהתייצבו לצדיהם של הנאשם כדי לתמוך באלibi שלו, ולא ניתן לומר כי לא נותר ספק של ממש באשמה המוחסת לנאים. לפיך אני מזכה אותו מהמייחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, י' כסלו תשע"ח, 28 נובמבר 2017, במעמד המתיצבים.

